

[Ole Henriksen]

gerer. Efter almindelig politisk virksomhed her i landet og skiftende regeringer, så tror jeg også, at inden for de rammer, som angives her, vil der blive lejlighed til også at få aktiviseret arbejdspladserne med henblik på at fylde de rammer ud, som nu ligger omkring bedriftssundhedstjenesten.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning

forkastedes, idet 11 stemte for, 126 imod; 6 stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om værn for dyr [af Jens Møller (KrF) og Kaj V. Andersen (V)].

(Lovforslag nr. L 196. Fremsat 15/2 78).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Erling Jensen):

Det fremsatte lovforslag indeholder forslag om ændring af dyreværnsloven på fire punkter, idet der foreslås et forbud mod bortlodning af dyr, et forbud mod import og videre salg af dyr, der ikke kan omstille sig til danske forhold, et forbud mod eksport af dyr til forsøg uden tilladelse fra justitsministeriet samt en bestemmelse om, at aflivning af hunde, katte og andre kæledyr kun må foretages af en dyrlæge. Der er således tale om fire begrænsede ændringer i dyreværnsloven, som jeg for så vidt kan have sympati for i den forstand, at de er klare og enkle.

Jeg har noteret mig fra bemærkningerne til lovforslaget, at der er tale om enkelte af de ændringer, som Dyreværnsforeningernes Fællesråd tidligere har udarbejdet forslag til. Disse ændringer har jeg selv haft lejlighed til at se på i forbindelse med, at Dansk Dyreværn i Århus og Landsforeningen for Husdyrenes Vel i slutningen af 1977 anmodede om en revision af dyreværnsloven. Foreningerne

havde i øvrigt indsamlet et stort antal underskrifter til støtte for denne anmodning.

I mit svar til de to foreninger har jeg henvist til, at den nye dyreforsøgslov er trådt i kraft den 1. januar dette år. Denne nye lov betyder i sig selv en styrkelse af kontrollen med anvendelse af dyr til forsøg. Jeg har endvidere i mit svar henvist til, at der under justitsministeriet er nedsat en arbejdsgruppe, der skal se på anvendelse af intensive produktionssystemer i det praktiske landbrug og herunder også på disse systemers forhold til dyreværnsloven. Arbejdsgruppen har to repræsentanter for dyreværnsforeningerne. Jeg har over for Dansk Dyreværn i Århus og Landsforeningen for Husdyrenes Vel oplyst, at regeringen vil overveje, hvilke lovændringer der vil være nødvendige, på baggrund af den betænkning, som udvalget afslutter sit arbejde med at afgive. Til den tid vil der også være anledning til at se på, om der er andre områder i dyreværnsloven, hvor der er behov for lovændringer.

Jeg kan i dag oplyse, at det fortsat er regeringens opfattelse, at en mere omfattende revision af dyreværnsloven bør afvente arbejdsgruppens betænkning.

Med hensyn til de konkrete forslag til ændringer i dyreværnsloven kan jeg oplyse, at jeg i forbindelse med fremsættelsen har anmodet det veterinære sundhedsråd om en udtalelse – det veterinære sundhedsråd fungerer jo som rådgivende organ i dyreværns spørgsmål – og jeg skal derfor vente med at tage endelig stilling til forslagene, til denne udtalelse kommer frem.

Jeg vil dog gerne allerede i dag knytte nogle få bemærkninger til de enkelte forslag. Jeg kan vist umiddelbart sige, at det første forslag, om at forbyde bortlodning af levende pattedyr, fugle og krybdyr, forekommer mig sympatisk. Man kunne måske overveje, om dette spørgsmål kunne klares på en anden måde; jeg tænker her på, at man kunne se på bortlodningsreglerne, som jeg også administrerer.

Om den anden ændring, der går ud på, at det skal være forbudt at importere og videre sælge visse kategorier af dyr, kan jeg sige, at jeg måske nok har lidt svært ved at forestille mig, at nogen skulle have interesse i at importere sådanne dyr, som ikke kan tåle at være her i landet, men jeg vil da gerne se nærmere på spørgsmålet.

[Justitsministeren]

Med hensyn til det tredje forslag, om forbud mod eksport af forsøgsdyr, kan jeg oplyse, at dette spørgsmål blev rejst over for justitsministeriet i 1968, hvor Landsforeningen Forsøgsdyrenes Værn fremsatte forslag om, at der skulle udstedes forbud mod eksport af levende dyr til anvendelse i dyreforsøg. Dette skulle gælde over for lande, hvis regler om dyrs anvendelse til forsøg ikke ydede dyrene en tilsvarende beskyttelse som de danske regler. Justitsministeriet iværksatte i den forbindelse en undersøgelse af, til hvilke lande der skete eksport af forsøgsdyr, og af, hvorledes reglerne om dyreforsøg var i de pågældende lande. Konklusionen dengang blev, at en ændring af reglerne ikke var påkrævet. For at belyse situationen, som den ser ud i dag, har jeg nu anmodet Danmarks Statistik om at udarbejde en oversigt over, til hvilke lande der i 1977 skete eksport af forsøgsdyr.

Med hensyn til det fjerde forslag, der går ud på, at aflivning af hunde og katte og andre kæledyr bør ske ved en dyrlæge, kan jeg i dag sige, at jeg umiddelbart finder, at bestemmelsen kan have noget for sig, så snart det drejer sig om større dyr. Jeg vil dog vente med at tage endelig stilling til spørgsmålet, til svaret fra det veterinære sundhedsråd foreligger.

Som det fremgår af det foregående, er det regeringens holdning, at tiden endnu ikke er inde til en mere omfattende revision af dyreværnsloven. Jeg har imidlertid forståelse for de tanker, der ligger bag dette lovforslag, og jeg er villig til at se nærmere på spørgsmålene sammen med det udvalg, som forslaget vil blive henvist til.

Tove Lindbo Larsen (S):

Beskyttelsen af dyr er noget, der optager mange mennesker, hvilket jeg bestemt godt kan have forståelse og sympati for. Forslaget, vi her behandler, trækker nogle enkelte punkter frem til forbedring af den eksisterende dyreværnslov. De fire punkter vil jeg gerne kommentere hver for sig, da de er vidt forskellige i indhold.

Det første er forbuddet mod at bortlodde levende dyr. Jeg finder som forslagsstillerne, at det er utiltalende at bortlodde dyr, og jeg vil håbe, at problemet, som angivet af justitsministeren, kan løses administrativt via bortlodningsreglerne.

Forbuddet mod at importere og videresælge dyr, som ikke tåler transport eller ophold i Danmark, må jeg anse for at være overflødig, da ingen kan have interesse i, endsige gavn af noget sådant.

Vedrørende de to sidste punkter må jeg henvise til justitsministerens udtalelser. For det førstes vedkommende har ministeren bedt om en udtalelse fra Danmarks Statistik til bedømmelse af omfanget af eksport af forsøgsdyr, og med hensyn til det andet forslag, som drejer sig om, at aflivning af hunde, katte og andre kæledyr kun må foretages af en dyrlæge, har ministeren oplyst, at det veterinære sundhedsråd er blevet forespurgt. Det må være rimeligt at afvente svarene herpå, før der tages stilling.

I øvrigt skal jeg på socialdemokratiets vegne erklære mig enig med justitsministeren i, at betænkningen fra den nedsatte arbejdsgruppe bør afventes, for at vi kan se, om der skulle være behov for andre ændringer i dyreværnsloven.

Askjær Jørgensen (FP):

Når ændringer af dyreværnsloven er til behandling her i folketinget, så skal man træde varsomt. I sidste samling fremsatte jeg et forslag om ændringer vedrørende punkt 7 i § 3. Den debat, der har været om disse ting, har givet anledning til, at dansk presse har illustreret, hvordan man skal gøre, når man skal køre hetz i stedet for at være saglig. TV har naturligvis ført an og har vist, hvordan man kan oppiske en stemning, når man henvender sig til dem, som ikke har begreb om tingene. Der har været utrolig mange indlæg vedrørende ægproduktion i Danmark fra folk, der ikke aner et klap om, hvad det drejer sig om. Det er skuffende, at dansk presse ikke tager og fortæller sagligt om, hvad det drejer sig om i denne sag. Den eneste trøst er, at vi har en justitsminister, der står med begge ben på jorden og ikke er sådan at forskrække. Jeg tror, sagerne bliver behandlet seriøst, både mit eget forslag, som jeg henviste til tidligere – hvor justitsministeren har lovet, at der fortsat arbejdes videre for fuld kraft – og også det foreliggende forslag. Det er et område, hvor vi ikke skal dyrke partipolitik, men hvor vi skal hjælpes ad og ikke ligge under for det pres, der kommer, når der er pisket en stemning op.

[Askjær Jørgensen]

De punkter, som er nævnt i forslaget, er nogle punkter, som jeg egentlig tror er ret overflødige. Hvis mennesker holder kæledyr, så gør de det nok, fordi de holder af dyr. Hvorfor skulle de da afslutte dyreholdet med at aflive dyrene på en måde, som ikke er human? Jeg tror, forslagene her er overflødige, men jeg skal ikke underkende de gode tanker, der ligger bagved. Vi skal da gerne se på det i udvalget.

Vi må naturligvis have defineret, hvad kæledyr er. Hvis man tager ud på landet, hvor forslagsstillerne åbenbart ikke har været, så vil man jo konstatere, at man dér f. eks. kan have kalve og mange andre husdyr som kæledyr. Hvis man rejser rundt på dyrskuerne om sommeren, så vil man kunne se inden for det, man kalder 4 H-arbejde, en masse sundt, positivt arbejde, hvor ungdommen og børnene på landet arbejder meget med dyr, som har relation til husdyrhold, men som fungerer som kæledyr. Det rejser spørgsmålet: hvor er grænserne henne? Skal disse dyr, som altså bliver opdrættet af børnene, også aflives ved dyrlæge? Og hvor er grænsen nedad, når det drejer sig om hvide mus og mange andre sære ting? Der er også nogle, der holder alliker som kæledyr. Der er en masse spørgsmål.

Som sagt tror jeg umiddelbart, forslaget er overflødigt, og kan ikke rigtig se nogen fornuftig linje i det, men jeg skal undlade at kritisere forslagsstillerne, for jeg tror, intentionerne er gode. Jeg tror altså, man skulle dykke lidt ned i problemet og se, hvordan det foregår i praksis, hvor folk holder dyr. Jeg har selv børn, de har alle sammen kæledyr, hunde og katte, og Niels, min dreng, har en masse duer. Dem betragter han som sine kæledyr, men det ville jo være ganske besynderligt, når der skal slagtes 8 eller 10 dueunger, for at vi kan få duersteg den efterfølgende søndag, at vi så skulle have dyrlægen til at aflive disse dyreunger.

Holmberg (V):

Jeg har ikke så forfærdelig mange bemærkninger her ved første behandling af forslag til lov om ændring af lov om værn for dyr. Ministeren nævnte, at han har forståelse for forslaget. Det kan vi alle sammen have, når vi tager teksten »værn for dyr«. Det er ikke noget, hr. Jens Møller og hr. Kaj V. An-

dersen kan tage patent på. Vi har naturligvis alle sammen forståelse for værn for dyrene.

Uden at gå i enkeltheder – vi vender jo tilbage til drøftelsen i retsudvalget – så er der alligevel visse ting, som det måske vil være praktisk at tage frem, idet der er visse ting, som vistnok ikke er særlig gennemtænkt af dem, der har fremsat forslaget.

F. eks. forbuddet mod at bortlodde levende pattedyr, fugle og krybdyr. Jeg lagde også mærke til, at ministeren nævnte, at han var sympatisk indstillet over for, at det ikke skulle være tilladt med sådanne bortlodninger. Om det i det hele taget er sympatisk, at de bliver bortloddet, kan jo altid diskuteres; men hvad med bortlodning på vore dyrskuer af heste, grise m. v.? Om det er tiltalende, kan altid diskuteres, som jeg sagde før; det har bare intet at gøre med værn for dyr.

Der foreslås forbud mod at importere og videresælge som kæledyr krybdyr m. v. Hvem skal egentlig administrere det? Hvem har forståelse for, om en undulat kan tåle importen og kan omstilles til de danske forhold? Hvor er vi egentlig henne, hvad angår administration af den lov?

Forslaget under § 1, nr. 2, om forbud mod at eksportere dyr til forsøg uden særlig tilladelse fra justitsministeren vil vi derimod gerne kigge lidt nærmere på.

Endelig er der forslaget om, at aflivning af hunde, katte og andre kæledyr kun må foretages af en dyrlæge. Ved alvorligere ulykkestilfælde gælder dog de almindelige regler for lovlig nødret. Også her gælder det med hensyn til det praktiske: Er det virkelig gennemtænkt? Hvad er egentlig meningen med det? Gælder det også kattekillinger f. eks.? Vi er nogle, der bor på landet og har dyr på gården. Gælder det også dér? Vi har kunnet læse om groteske tilfælde, hvor dyr, hundehvalpe og kattekillinger, bliver sat ud i en skov og ligger og fryser ihjel. Det er klart, at det må ethvert anstændigt menneske tage afstand fra, men er der nogen, der tror på, at det bliver bedre ved gennemførelse af dette forslag? Vi kan måske sige tværtimod, hvis det bliver forlangt, at man skal have en dyrlæge til at aflive dem. Som jeg sagde, er vi nogle, der bor på landet og holder af dyr, og hvis man i øvrigt er gammel jæger, ved man, at der er andre aflivningsformer, der måske er mere humane, end at dyrlægen skal komme.

[Holmberg]

Vi har hermed ikke afvist at drøfte forslaget, men bare gjort opmærksom på, at det nok ikke er særlig gennemtænkt.

Grove (KF):

Jeg skal ikke føje mange bemærkninger til de ting, der er sagt nu, for det er klart, at vi vil se positivt på det i udvalget og være med til at undersøge de forhold, der er nævnt her.

Med hensyn til bortlodning kan jeg godt forstå, man kan have en betænkelighed ved bortlodning. Det er jo ikke selve lotteriet som sådant, der er hårdt ved dyrene, men hvis de bliver vundet af folk, der ikke er indstillet på at have kæledyr, så er det ikke så godt. Det kan være vanskeligt at komme af med det dyr, man har vundet, det har vi jo set eksempler på.

§ 1, nr. 2, i dette forslag kan jeg nok også udtale mig lidt om. Det drejer sig om, at en dyrlæge skal foretage aflivning af hunde og katte m. v. Jeg vil være meget betænkelig ved en så kategorisk regel. Man skal aldrig lave en lov, man på forhånd ved vil blive overtrådt så stærkt, som dette forslag vil blive overtrådt. Jeg tror, vi skal ind på at skelne efter størrelsen af dyrene, nyfødte dyr og voksne dyr f. eks. Det vil jeg i hvert fald tilråde at man i udvalget ser meget nøje på, så at vi får en klar opdeling på det område, for ellers er jeg helt sikker på, at det vil være en lov, der bliver overtrådt samme dag, som den bliver vedtaget.

Mimi Jakobsen (CD):

Vi er fra CDs side ganske enige med ministeren i, at man dels bør afvente, hvordan den nye lov virker, og se, hvad arbejdsgruppen kommer frem til. I øvrigt er der nok nogle af disse regler, som bør tages op andetsteds.

Jeg er ganske enig med hr. Holmberg og hr. Grove i den betænkelighed, de har givet udtryk for med hensyn til, at det kun skulle være dyrlæger, der kunne aflive dyr. Vi har selv den lykke at blive begavet med 16-18 killinger fra vilde katte om året, og jeg gad dog nok se, om de pågældende vilde katte ville sætte sig ned og vente på, at dyrlægen kom. Det ordner kattefangeren på ganske udmærket vis, og lad det blive dér.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil ikke give mig til at kommentere de enkelte punkter. Jeg vil blot sige, at vi kan tilslutte os, at vi afventer resultatet fra den arbejdsgruppe, som justitsministeren her fra talerstolen har sagt sidder og arbejder med tingene. Så vil vi gerne være med til at se på det, for der er ting i forslaget, som vi i hvert fald også kan gå med til.

Fuglsang (DKP):

Det fremgår for så vidt af det, der er sagt her i dag, at forholdet mellem mennesker og dyr er et område, hvor det kan være svært at få følelser og fornuft, teori og praksis til at gå i spænd, og det gælder selvfølgelig ikke mindst, når det drejer sig om det, der kaldes kæledyr.

Jeg tror gerne, at forslaget er fremsat absolut velment, og jeg vil gerne være med til at se på det i samme ånd. Som ministeren har sagt, er de enkelte ting, der er fremdraget, jo led i en større sammenhæng, nemlig hvad angår vores dyreværnslovgivning overhovedet, og dertil er der jo fremkommet talrige mere eller mindre dybsindige eksempler på, at der kan være problemer selv i de beskedne forslag, som er fremsat her. På dette grundlag vil jeg dog også love en positiv medvirken til at kigge på disse ting.

Bolvig (RV):

Jeg vil gerne som andre ordførere slutte mig til ministerens betragtninger. Jeg tror, det er klogt at afvente den kommende kommissionsbetænkning. Vi har sympati for intentionerne, men vi mener ikke, at de forskellige forslag egentlig er særlig velovervejede.

Jeg bemærkede, at ministeren var sympatisk stemt over for bortlodningsbestemmelsen, og det kan også lyde rimeligt, men på den anden side vil jeg spørge: vil det sige, hvis vi gennemfører dette forslag, at en akvarieforening ikke må have lov til ved sin årlige generalforsamling at bortlodde sværddragere og slørfisk, og vil det sige, at prydhønsforeningen ikke længere ved sine almindelige møder må have lov til at udlodde nogle wyandottehøns eller prydduer? Vi skal i hvert fald tænke på det.

Jeg har også lyst til at sige med hensyn til aflivning af kæledyr, at forslaget lyder rigtigt, men der må i hvert tilfælde en opdeling

[Bolvig]

til, som andre ordførere har været inde på det, for det vil nok føles meget mærkeligt for de fleste landmænd, hvis de i alle situationer, f. eks. i forbindelse med de førnævnte kattekillinger, er tvunget til at hente en dyrlæge. Og hvad med akvaristen, der ser, at hans yndlingsslørhale er tæt på et dødsfald? Er det i dette tilfælde også nødvendigt at tilkalde en dyrlæge? Det tror jeg ikke kan være rigtigt.

Det punkt, jeg har mest sympati for, er forslaget med hensyn til eksport af dyr til forsøg. Her vil vi gerne positivt være med til at se på, om ikke det vil være rimeligt, at vi indførte noget i den retning.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Det skinner jo tydeligt igennem alt, hvad der siges i dag, at alle er interesseret i at værne dyr, men at man ligesom prøver på at finde nogle undskyldninger og prøver på at drage forslaget ud i sin videste konsekvens. Kristeligt folkeparti er som sådant positivt indstillet over for intentionerne i dette forslag. Vi mener ikke, at det kan vedtages, sådan som det foreligger her. Der må nok nogle forklaringer til, for når folketingsmedlemmer kan have så svært ved at fortolke det, så er det klart, at det kan være endnu sværere udenfor. Derfor vil jeg da være enig i, at det er nødvendigt, og at man får nogle begrænsninger ind. Så vidt jeg kan se, så drejer forbuddet mod bortlodning sig f. eks. ikke om fisk, men det kunne jo tænkes, at justitsministeren måske ville drage fisk ind i det. Jeg tror, det er rigtigt, at vi får en eller anden form for begrænsning i forbindelse med bortlodning, men jeg mener ikke, det er nødvendigt, hvor det drejer sig om foreninger eller dyrskuer o. lign., hvor man ved, at de, der vinder gevinsten, er glade for at få den og vil tage sig kærligt af det, de vinder.

Jeg ved ikke, om det er helt unødvendigt at have nogen form for regulering af import. Man hører jo af og til om, at dyr lider skade, måske ved ukendskab. Jeg mener, det er noget af det, som må undersøges i retsudvalget, om der er behov herfor. Det gælder også eksport. Jeg tror, det er nødvendigt, at vi prøver på at garantere, at danske dyr ikke eksporteres til forsøg i andre lande, hvor de måske ikke får den behandling, som vi ønsker.

Med hensyn til det sidste punkt, om aflivning, tror jeg absolut, det er nødvendigt, at vi får en klarhed ind. Jeg mener ikke, der er taget højde for folk, der måtte have forstand på aflivning. Jeg tror, hovedtendensen har været, at man ville undgå, at dyr blev mishandlet ved aflivning. Nu er det jo sagt, at de folk, der har kæledyr, er glade for kæledyr, men vi ved jo fra virkeligheden, at sådan er det ikke. Vi ved, at der finder mishandling sted, også ved aflivning af dyr, og vi ved, at folk, der har kæledyr, mishandler dem. Derfor er det ikke ubegrundet, at dette er rejst.

Kristeligt folkeparti går i hvert fald meget positivt ind for, at vi virkelig får undersøgt problemerne og får begrænset, hvor det er nødvendigt, men får de gode intentioner i forslaget frem, og vi håber, at vi kan komme til et positivt resultat.

Alfred Hansen (DR):

Fra retsforbundets side hilser vi med tilfredshed de forslag, som her er fremsat om at tilføje noget til den nuværende dyreværnslov. Vi mener ikke, at dyreværnsloven bliver ringere af, at de her foreslåede tilføjelser bliver foretaget.

Man kan da knytte forskellige kommentarer til enkelthederne i forslaget, og det er der jo gjort fra andre ordføreres side. Jeg vil blot hæfte mig lidt ved tilføjelsen til § 7, hvor man i forslaget siger, at aflivning af hunde, katte og andre kæledyr kun må foretages af en dyrlæge. Det er vel, fordi man mener, det vil være inhumant, hvis man lader tilfældige folk foretage disse slagtninger. Man kunne spørge forslagsstillerne, om det vil være mindre inhumant, når man slagter svin og kreaturer og sender bud efter en slagter, som hjemme på gården afliver de dyr, som landmanden eventuelt ønsker aflivet. At man ikke ønsker loven ændret sådan, at der også skal dyrlæger til i disse tilfælde, skal dog ikke være en begrundelse for at gå imod forslaget og forhindre, at en anden urimelighed fjernes. Men det må være relevant at spørge, om forslagsstillerne ville stemme for det, hvis der kom et forslag om, at dyr overhovedet ikke måtte slås ihjel, uden at det var en dyrlæge, der foretog det. Det kan være lige så inhumant at slagte en gris, som det kan være

[Alfred Hansen]

at slagte en kat, men man har nok en mere varm følelse for de såkaldte husdyr.

Det var også symptomatisk, at hr. Bolvigs kommentar gik ud på, at det nok ville være for besværligt for landmanden, hvis han skulle have fat på en dyrlæge, når kattekillingen skulle slås ihjel. Man tager altså hensyn til landmandens besværligheder, man tager hensyn til menneskets magelighed, og lader det så gerne gå ud over dyrene.

Jeg synes, det ville gøre dyreværnsloven bedre, hvis man fik tilføjet noget i den retning, som her er foreslået. Vi vil positivt gå ind i samarbejdet om at få ændret loven i den nævnte retning.

Jens Møller (KrF):

Jeg vil gerne takke ministeren og flere andre ordførere for en positiv modtagelse, i hvert fald af intentionerne i forslaget. At der kan være ting at bemærke til de enkelte paragraffer, det er jeg helt klar over. Jeg skal selv sige nogle enkelte ting om nogle af dem.

Det første forslag drejer sig om bortlodning af levende pattedyr, fugle og krybdyr. Det, der ligger bagved her, er naturligvis det, der somme tider sker, at man i offentlige forsamlinger, ved lotterier osv. kan bortlodde sådanne dyr, hvorefter de kommer i familier, som slet ikke har nogen interesse i dem, og som ikke har noget kendskab til, hvordan dyrene skal passes. De bliver måske overgivet til nogle børn, som synes de er vældig søde og rare, men vi ved jo alle sammen, at børn også kan være ustadige; der går en tid, og så bliver disse dyr overhovedet ikke passet.

Der kan være tale om at gøre det administrativt, siger ministeren. Det kan sådan set være ligegyldigt, om det bliver på den ene eller den anden måde, men nu står det jo her i lovforslaget, der er fremsat, og så kan vi vel lige så godt gøre det på den måde.

Flere rejste spørgsmålet, om der var nogen, der kunne finde på at importere pattedyr og fugle fra andre lande, når disse dyr ikke tåler importen eller ikke kan omstille sig til danske forhold. Det undrede man sig over, men det er ikke desto mindre en kendsgerning, at det sker. Det foretages af mennesker, der ønsker at sælge disse dyr, fordi de er spændende og eksotiske. Der er andre mennesker, der af en eller anden grund, f.

eks. prestige, ønsker netop sådanne mærkelige og spændende dyr. De går altså til i løbet af nogen tid, men hvad, så kan man jo altid købe et nyt. Det er denne trafik, vi ønsker at standse med dette forslag.

Noget af det, som vi anser for det allervigtigste, er forbuddet mod eksport af dyr til forsøg. Her vil vi med stor interesse afvente resultatet af den undersøgelse, som ministeren har bedt om i Danmarks Statistik. Fra dyreværnsforeningerne – og det er jo deres forslag, der ligger her, det er rigtigt – har vi fået besked om, at det sker i ret stor udstrækning. Der er særlig tale om eksport af hunde til Nordsverige, til forsøg deroppe i den nordlige del. Det er ikke alene meget kedeligt, fordi selve sagen er meget kedelig, men det værste i det er, at bare det, at det sker – om det så kun er i nogle få tilfælde – gør, at mange mennesker blive uhyre ængstelige, hvis deres hund eller kat er forsvundet, måske bare for kort tid, hvorefter den kommer igen, eller for længere tid. De bliver bange for, at den er blevet stjålet netop med dette for øje. For ikke lang tid siden kunne vi jo læse om i aviserne, at det er ved at blive ganske almindeligt, at man stjæler hunde uden for supermarkeder for eksempel, og hvor bliver de af? Ender de som forsøgsdyr? Man kan godt forstå, at de mennesker, der holder af disse dyr, er i høj grad ængstelige, og derfor tror jeg, denne paragraf bør gennemføres hurtigst muligt.

Med hensyn til det sidste stykke, om aflivning ved en dyrlæge, kan jeg godt se, at det måske er gået lidt for stærkt. Der er muligvis forskellige ting i det, som er uafklaret, og hvor der bør sættes grænser. Det, der er tanken med det, er jo at hindre det, som ofte sker, at mennesker, der har et større husdyr – i byen er det som oftest f. eks. en hund – selv forsøger at aflive dette dyr, når de ikke længere vil have det. Vi havde for ikke så lang tid siden et tilfælde i Kolding, hvor man prøvede at drukne en hund ved at kaste den ud i en å med et reb om halsen med en sten i, men rebet var for langt, så den lå lige i overfladen og kæmpede for livet i en halv time, inden der kom nogen og reddede den. Andre gange har man hørt om folk, der prøver at slå dyrene ihjel med hammere og med knive osv. Det er den slags ting, vi ønsker at undgå.

[Jens Møller]

Når hr. Alfred Hansen spørger, om vi mener, det bør gælde dyr overhovedet, at der skal være en dyrlæge til stede, så vil jeg sige: nej, det mener vi ikke der bør. For os er det nemlig ikke det afgørende, at det er en dyrlæge; det afgørende er, at det er nogle mennesker, der ved, hvad det er, de har med at gøre, nogle mennesker, der kan gøre det på en ordentlig måde, så dyrene ikke kommer til at lide unødvendigt ved det. I og for sig kunne det for min skyld også godt være andre end dyrlæger, hvis der fandtes sådanne afgrænsede grupper, men det gør der vel ikke.

Der skal ske en omfattende revision af dyreværnsloven, når betænkningen fra udvalget kommer, det ved jeg, og det hilser jeg med glæde og ser frem til. Men vi ved jo alle sammen, at sådan noget tager tid. Betænkningen fra dette udvalg kan jo ikke ventes i dette år – efter de oplysninger, jeg har fået, sandsynligvis først i 1979 – og da det bliver en stor, omfattende revision af loven, ved vi jo alle, at det godt kan tage tid. Den skal måske genfremsættes osv. Der kan nemt komme til at gå en 2-3 år, inden vi får denne revision igennem. Derfor har vi peget på disse enkelte ting, som er så åbenbare. Her er virkelig noget, der bør forbedres. Hvorfor skal det vente i 2 år, når vi lige så godt kan vedtage det nu her i dette forår?

Jeg imødeser et godt arbejde i udvalget – det har vi jo fået tilsagn om fra bogstaveligt talt alle sider – hvor vi kan få foretaget de stramninger og de afgrænsninger, som har vist sig nødvendige, og jeg håber så, at vi inden sommer kan få dette forslag vedtaget til gavn for vore dyr.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af hittegodsloven
[af Voigt (FP) m. fl.]
(Lovforslag nr. L 197. Fremsat 15/2 78).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Erling Jensen):

Jeg har tidligere her i folketinget, endda inden for den seneste tid 2 gange, haft lejlighed til at redegøre for politiets salg af hittegodsknallerter. Lad mig her benytte lejligheden til at give en kort historisk redegørelse for sagen.

I 1973 blev der fra justitsministeriets side fastsat regler, som skulle forhindre, at der fra politiets hittegodsauktioner blev solgt ulovlige knallerter. Dette sikrede man bl. a. ved at lade statens bilinspektion foretage en nærmere undersøgelse af knallerterne inden bortsalg. Som det vil være bekendt, har der i en periode været problemer med at klare arbejdsopgaverne på bilinspektionen, og som følge heraf så justitsministeriet sig i januar måned i år nødsaget til med øjeblikkelig virkning at ophæve bestemmelserne om undersøgelse af hittegodsknallerter. Ellers måtte man i en periode forsinke andre og mere væsentlige arbejdsopgaver. Det var, som jeg tidligere har understreget her i tinget, ikke ministeriets agt at lade denne tilstand råde til evig tid. Det var kun en nødvendig, men naturligvis ikke ønskelig overgangsløsning.

Lad mig sige om det foreliggende lovforslag, at vel særligt bemærkningerne delvis kan være inspireret af en desværre forkert formulering af et detailproblem i mine tidligere besvarelser. Jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at tydeliggøre hittegodslovens regel på det nævnte område. Reglen er, at hittegods, som ikke er afhentet af ejeren, først kan sælges, når det har henstået i mindst 3 måneder. Politiet har altså ikke nogen pligt til at sælge straks efter udløbet af denne frist, idet bestemmelsen blot er givet for at sikre ejerne en rimelig frist til at afhente bortkommet gods. Dette er reglen i hittegodsloven.

Når jeg nu hertil kan føje, at jeg administrativt om kort tid er i stand til at gennem-